Párttagjaink példát mutatnak a választási békeversenyben

A Pedagógiai Főiskola, az I. és II. sz. gyakorlóiskolák, valamint a Zenekonzervatórium dolgozói és hallgatói lelkiismeretesen teljesítették a felszabadulási hétre tett felajánlásaikat. A felszabadulási hét sikeres befejezése után a Pártalapszervezet a DISZ-szel és a szakszervezettel értékelte az eredményeket, hiányosságokat és a tapasztalatok felhasználásával rögtön hozzákezdtünk a választási békeverseny megindításához.

Valamennyi dolgozó és hallgató lelkesen csatlakozott a választás sikeréért indított versenyhez.

A felajánlások nagy többsége a hiányzások további csökkentésére, a tanulmányi munka színvonalának emelésére és a fegyelem megszilárdítására irányult. A verseny megindulása után azonban észrevettük, hogy a verseny lendülete hanyatlott. Ennek oka népnevelőmunkánk gyengeségében volt. Sok népnevelő nem végezte nevelőmunkáját, nem kereste fel a hozzá beosztott elvtársakat. Ehhez járult még az is, hogy sokan a nevelőmunkát formálisan végezték.

Pártalapszervezetünk felfigyelt ezekre a hiányosságokra és valamennyi párttagot mozgósítottunk a népnevelőmunka megjavítására, ezen keresztül a választási békeverseny sikeres megvalósítására. Pártcsoportvezetőinket bíztuk meg azzal, hogy a népnevelőmunka fokozott ellenőrzésével késztessék jobb munkára a népnevelőket. Azonban nem maradtunk meg csak az ellenőrzésnél. Gondot fordítottunk arra, hogy párttagjaink munkájukkal, példamutatásukkal buzdítsák jobb munkára a pártonkivüli dolgozókat. A pártcsoportértekezletek megtartásakor valamennyi párttagunk átérezte annak fontosságát, hogy a választási békeverseny főiskolánkon is elérje, sőt túlszárnyalja a felszabadulási hét eredményeit.

Meggyorsult a felajánlások teljesítése a Függetlenségi Népfront választási felhívásának megjelenésekor. Népnevelőink, pártcsoportvezetőink, valamennyi dolgozó és hallgató előtt

alaposan ismertették a választási felhívást.

A munkának meg is lett az eredménye. Újabb és újabb felajánlások születtek, melyek azt bizonyítják, hogy lelkesedésben, helytállásban főiskolánkon nincs hiány, ha jó az agitációs munka. Ezek a felajánlások szorosan kapcsolódnak a tanárok és hallgatók előtt álló közeli és távoli feladatokkal, pl. az évvégi vizsgák, államvizsgák sikeres letételével.

Oláh Ambrus II. éves matematika-fizika szakos hallgató, aki nemrégen lett pártunk tagja, felajánlásában vállalta, hogy orosz nyelv tanulásában gyenge szaktársát segíti, ő maga pedig rendszeresen, behatóan tanulmányozza az ábrázoló geometriát. Vizéli József vállalta, hogy május hó 17-re az államvizsga tételek közül 30 matematikai tételt tanul meg. Megállapíthatjuk, hogy párttagjaink helyesen látták meg azokat a feladatokat, amelyeknek megoldása döntően hozzájárul a békeverseny teljesítéséhez. A felszabadulási hét során sem sikerült pl. a marxizmus tanulásánál jelentősebb eredményeket elérni. Párttagjaink tehát itt igyekeztek elsősorban példát mutatni. Szigeti Ottilia és Kósa Róza marxista szemináriumokra való alapos felkészüléssel példájukon keresztül buzdították a hallgatókat a marxizmus tanulására. Ugyanígy születtek meg felajánlások hallgató párttagjaink részéről az orosz nyelvi oktatás megjavítására is. A felajánlások mostani értékelésénél megállapíthatjuk, hogy felajánlásaikat túlnyomórészt pontosan teljesítik is.

A tansegédszemélyzet párttagjai a politikai nevelő munka megjavítását tűzték ki feladatként.

Sipka Ferenc, a Történelem Tanszék tanársegédje pl. Zrinyi Miklós prózai munkáinak megbeszélésével a hazafiságra való nevelés szempontjából végzett jó munkát. Az I. és II. sz. gyakorló iskola párttagjai az évvégi vizsgák eredményességét igyekszenek megvalósítani május 17-i felajánlásukkal. Kelemen Jánosné az I. sz., Mohos Károly a II. sz. gyak. ált. iskola igazgatója a tanárjelöltképzés és az évvégi vizsgák érdekében fejtettek ki lelkes munkát. Kubinyi Zoltán, a II. sz. gyak. iskola tanára a fizikai szertár fejlesztése terén tett sokat az oktatás színvonalának emeléséért.

Ez a néhány kiragadott példa is bizonyítja azt, hogy a főiskola párttagjai élenjárnak a választási versenyben és irányt mutatnak pártonkivüli dolgozóinknak. Példamutatásuk biztosítja azt, hogy a hátralévő időben valamennyi dolgozó és hallgató munkája legjavát adja a választás sikere érdekében.

Bereczki Sándor

Tudósaink a választásokért

A TTK ifjúsága lelkesen készül a választásokra. A hajdani kisemmizett munkások és cselédek gyermekei először választanak. Először mondanak köszönetet az ezernyi gondoskodásért, a nagyszerűen felszerelt egyetemért, melyre apáik még gondolni sem mertek, a boldog jövőért, mely ott várja őket a korszerű laboratóriumokban, az üzemekben, vagy az iskolák tanári katedráján. Izgatottan várják a napot, amikor az urnák elé járulva igent mondhatnak mindarra, ami ebben az országban népünk érdekében történt és történik.

A LELKES MUNKÁBAN ELŐLJÁR AZ OKTATÓI KAR

Eredményesn folynak a korrepetálások és konzultációk, új lendületet kapott a kutatómunka. Tudósaink mindent megtesznek, hogy a választás idejére még nagyobb tudományos sikerekkel járulhassanak hozzá népünk sikereihez.

A multban más volt itt az élet, a mostani nagy lelkesedés nyomát sem láthatta az ember. Erről beszél Kiss Árpád professzor, a Kar dékánja. Hiányzott az asszisztencia, nem volt felszerelés. Kiváló tehetségek évekig dolgoztak díjtalanul és azután kinevezéshez nem jutván, elhagyták az intézetet. Elkallódott a rengeteg tehetség, kikből tudományunk díszei válhattak volna. Ki gondolhatta akkor, hogy egyszer a népi tehetségek egész sora tanulhat, kutathat az újonnan létesített, vagy korszerűen kibővített intézetekben.

KISS ELVTÁRS SZEMÉLYES TAPASZTALATAIRÓL beszél. Huszonkilenc éve tanára az intézetnek. Nagy irodalmi munkásságát a multban nem vette észre senki. Hiába volt a rengeteg erőfeszítés, nem segíthetett népének nagyszerű eredményeivel. Most huszonkilenc év után teljesen megváltozott a helyzet. A dolgozó nép megbecsüli a tudósokat. Kiss elvtárs munkájára elismeréssel, tisztelettel tekint népünk állama. Nemrégiben kapta meg a „Felsőoktatás kiváló dolgozója" címet. A tudomány jelenlévő képviselőivel együtt ünnepelte az ifjúság is a kiváló tanárt, a fiatalok ügyeinek gondos intézőjét.

Kiss professzor a most következő választásokat a békeharc nagy csatájának tartja, mely a dolgozó nép újabb nagy győzelme lesz. A békéért harcolnak a tudósok újabb és újabb tudományos eredményeikkel. Csak a béke biztosíthatja azt a sok pompás lehetőséget, mely tudósaink előtt áll.

Május 17-én a fiatalok boldog jövőjére szavazunk. A nagyszerű eredményekre, melyeket tanítványai eddig is elértek. A kutatómunka a fiatalok bevonásával ugrásszerűen fejlődött. A tehetséges fiatalok minden akadály nélkül felkészülhetnek jövendő kutató munkájukra. A tudományos pályára készülő fiatalok azonnal tanársegédek lesznek. Ma már nem fenyeget a mult számtalan nyomorúsága, mely gátat vetett a tudomány fejlődésének. A fiatalok részére mind a munkában, mind az előrehaladásban minden segítséget megad demokratikus államunk.

Még egy dolog van, amiről nem szabad megfeledkezni — mondja végül Kiss professzor —, *az Akadémia segítségéről. A jutalmak és prémiumok, melyekkel az Akadémia a tehetséges és becsületes munkát végző fiatalokat elárasztja, minden nehézséget elhárítanak leendő tudósaink útjából. A szocializmust építő rendszer teremtette meg az egyetemen ezt a légkört, melyben az oktató személyzet és a hallgatók egymásra találva a legteljesebb összhangban dolgoznak a közös célkitűzések megvalósításáért s a kritika alkalmazásával harcolnak a még jobb eredményekért.*

Erre a pompás, új életre és a jövő nagy eredményeire szavaz május 17-én Kiss Árpád professzor, intézete tanáraival és hallgatóival együtt.

HARC A SIKERES VIZSGÁKÉRT

Az orvosegyetem Kórbonctani és Kórszövettani Intézetében is nagy munka folyik a választást megelőző napokban. Az oktató- és nevelőmunka a közeli szigorlatok jegyében folyik. A hallgatók között sok a munkás- és parasztszármazású és különösen ők, de a többiek is magas tanulmányi eredményt akarnak elérni, hogy népünk nagy sikeréhez a maguk sikereivel is hozzájárulhassanak.

KORPÁSSY BÉLA PROFESSZOR VEZETÉSÉVEL AZ OKTATÓ SZEMÉLYZET semmi fáradtságot nem sajnál, hogy a hallgatók valóban sikeresen vizsgázhassanak. Tervszerűen folynak a konzultációk, a hallgatók kis csoportokban, tanár vezetésével készülnek az anyag elsajátítására.

Az intézetben éppen tatarozás folyik. A sok pompás felszerelés után ez újabb segítség, hogy az intézet tudósai és hallgatói méltó környezetben végezhessék fontos munkájukat.

Régen senki sem akart a Kórbonctani Intézetben dolgozik a fiatalok közül. Inkább a klinikákat választotta az a végzett hallgató, akit a tudományos kutatómunka vonzott, mondja Korpássy professzor, az intézet igazgatója.

Ebben nincsen semmi csodálatos. A Kórbonctani Intézetben veszélyes, komoly elhivatottságot követelő munka folyik. Nem csoda, ha senki nem akart díjtalan gyakornokként ott dolgozni. A multban ismeretlen fogalom volt a fiatal kutatók részére a jó fizetés és a veszélyességi pótdíj. Népi államunk megoldotta a kérdés anyagi részét, az oktató személyzet pedig kedvet ébresztett a hallgatókban az intézet iránt. Ma szép fizetést kapnak az intézet tudományos kutatói, a veszélyességi pótdíj pedig a fizetés mintegy 30 százalékát jelenti.

Az intézet munkájára felfigyelt az Akadémia is. A multban nem vették komolyan az itt folyó nagy munkát. A Horthy-rendszert például nem érdekelte a rák elleni küzdelem. A többi népbetegség mellett hadd pusztítsa ez is a szerencsétlen magyar népet — ez volt az urak véleménye.

Ma már egészen más a helyzet. A Tudományos Akadémia prémiumban részesíti az intézet kutatóit. Kutatásaik eredményeit pedig nyilvános viták során megismerheti az egész tudományos világ.

Korpássy professzor büszkén említi a nagy kitüntetést, melyben március hónapban részesült az intézet. Budapesten tartott előadást az intézet két kutatója a patológiai anatómiai kutatások pavlovi szemléletével kapcsolatosan. Az előadássorozat nagy érdeklődést keltett és a hozzászólásokból sokat tanultak az előadók is.

Az intézetben jelenleg 9 fiatal orvos dolgozik. Mind Korpássy professzor tanítványai. De a hallgatók is nagyon érdeklődnek az itt folyó munka után.

Korpássy professzor sokat vár a Népfront győzelmétől. Révai elvtárs beszéde nyomán még világosabbá lett előttünk országunk, egyetemünk további nagy fejlődése, második ötéves tervünk célja. Ennek szellemében, a tudomány újabb nagy eredményeiért, a békéért szavaz május 17-én Korpássy Béla professzor a Népfrontra, munkatársaival és hallgatóival együtt.

A BOLYAI INTÉZET FELAJÁNLÁSA MÁJUS 17-RE

Az intézet tanszemélyzete május 17-re felajánlotta, hogy az eddiginél sokkal fokozottabban tanulja az orosz nyelvet, mely nagy jelentőséggel bír oktató és kutató munkájuk fejlesztése szempontjából.

Felajánlásuk teljesítésének értékelésére az Egyetem Orosz Nyelvi Rektorátusát kérték fel. A Bólyai intézet felajánlásához a többi tanszékek tanszemélyzete, s az egyes karok is csatlakoztak.

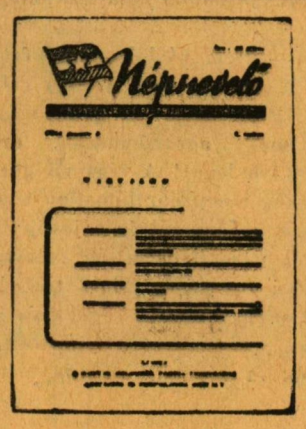

Kitüntetettjeink

Pártunk és kormányunk szerető gondoskodása következtében nagy súlyt helyeznek professzoraink és egyetemi tanszemélyzetünk tagjai a nevelő munkára is Jobb és alaposabb pedagógiai feladatok teljesítésére ösztönöz pártunk és államunk, amikor a tudományos munka legmagasabb fokú megbecsülésében, Kossuth-díjban részesítette a tudományok legjobb művelőit és oktatóit A mélyreható nevelőmunka elismerését jelenti, hogy kormányunk megalapította a „Felsőoktatás kiváló dolgozója" című kitüntetést. Jelen tanévben elsőízben került sor a kitüntetés kiosztására.

Szegeden, április 30-án a felsőoktatási miniszter, Erdey Gruz Tibor elvtárs személyesen adta át legjobb nevelőinknek a magas állami kitüntetést, amely elismerése és megbecsülése az eddigi példamutató pedagógiai munkának és további ösztönzője mind a kitüntetettek, mind az egész egyetemi oktatószemélyzetünk jobb munkájának.

Első alkalommal Fodor Gábor rektor, Kiss Árpád, a Természettudományi Kar dékánja, Tettamanti Béla, a Bölcsészettudományi Kar Pedagógiai Intézetének vezetője, Híres József a Természettudományi Kar Általános Fizika-Kémia Intézet docense, Székely Lajos, a Történeti Intézet adjunktusa és Kalmár Lászlóné, a Természettudományi Kar Tanulmányi Osztályának vezetője részesült a magas kormánykitüntetésben.

Ez az állami kitüntetés nemcsak a felsorolttak jó munkájának megbecsülését és tiszteletben tartását jelenti, hanem a Szegedi Egyetemét is. Azt is bizonyítja, hogy a régen lenézett vidéki egyetemi oktatók jól megálltak a helyüket s méltán számíthat rájuk pártunk és kormányunk a felnövekvő nemzedék szocialista szellemben való nevelésénél.

Büszkék vagyunk kitüntetettjeinkre, egyben ígérjük, hogy a jövőben még odaadóbb, még lelkiismeretesebb munkával törekszünk arra, hogy további kiváló eredményeket érjen el egyetemi oktatószemélyzetünk az oktató és nevelő feladatok valóraváltása terén.

Képviselőjelöltünk

Karácsonyi Béla elvtárs, a Történeti Intézet docense a két egyetem és a főiskola képviselő jelöltje. Mikor a nagygyűlésen Baróti Dezső dékán elvtárs jelöltnek javasolta Karácsonyi elvtársat, szavait lelkes taps köszöntötte. A résztvevők tekintete a jelöltre szegeződött. Meghatott arccal viszonozta jelölői pillantásait, mellén csillogott az élmunkás kitüntetés, s a Kossuth-díj jelvénye, a koszorú.

Hosszú volt az út e nagygyűlésig.

Középiskolai elvégzése után ő is nagy reményekkel, teli munkakézséggel, alkotni vágyással indult az egyetemre. Tanulmányait jeles eredménnyel végezte, s 1942-ben megkapta tanári oklevelét.

Ujjongó örömmel gondolta:

— Tanár vagyok, tanítani fogok... A tudás magvait szórom a fiatalok lelkébe.

Öröme igen rövid életű volt, mint a Horthy-rendszerben annyi tanáré orvosé, mérnöké.

A kapitalista rendszerrel együttjáró munkanélküliség és a fasiszta rendszer népellenes törvényei szerte zúzták minden álmát. Sorsa ugyanaz lett, mint a Horthy-rendszerben más ezer és ezer diplomás embernek; „diplomás munkanélküli" lett.

A Horthy-fasizmus szétzúzta tanári pályához fűződő reményeit, de nem törte meg élniakarását. A mosolyt letörölte arcáról, de helyében nem került a behódolók visszataszító maszkja. Elment inasnak, kitanulta a vasesztergályos szakmát. Eggyel több lett azoknak a száma, akik olyan sokan voltak a multban, — hogy két diplomájuk, vagy mestervizsgájuk volt, de munkájuk, kenyerük nem. S erre az állapotra hivatkozva volt merszük a Horthy-rendszer politikusainak a külföld felé „kultúrfölényre" hivatkozni, arra, hogy az 1944 előtti Magyarországon „olyan műveltek az emberek, hogy a villamoskalauzok jónéhányan például gépészmérnöki oklevéllel rendelkeznek", de arról már nem beszéltek, hogy a hólapátoló idénymunkások között is igen szép számmal akadtak mérnökök, orvosok, tanárok, tanítók.

Ma hazánkban mind ez a multé, — de ne feledjük, a kapitalista országokban, gyűlölt szomszédunknak, Titónak rendszerében ez a keserves jelen.

Felszabadítónk szétzúzta a fasiszta hordát, s hazánkban lévő véreskezű, az emberi jogokat lábbal tipró csatlósait.

A történelem új szakasza kezdődött hazánkban. Felvirradt az új világ napja ránk és napról-napra fényesebben ragyog.

Uj induló — a szabadság himnusza hangjára indultak harcba az elnyomott munkások, parasztok százezrei; s a becsületes, népét szolgáló értelmiségiek megértették ezt az indulót. Karácsonyi elvtárs is ott volt mindjárt a munkások-parasztok küzdő soraiban. A párt fogta meg kezét és irányította a kommunisták küzdelmes, de napfényes útján.

Ujra tanár lehetett. Olyan tanár, aki az új nemzedéket tanítja a szocializmus, a kommunizmus jövő építőit neveli.

Képességei szabadon kibontakozhattak most már. Nemsokára a Budapesti Főiskola tanáraként fejthette ki tudását. Kiváló munkájáért 1948-ban élmunkás lett. Lendületesen dolgozott tovább, tanított, s tanult, Marx-Engels-Lenin-Sztálin-Rákosi elvtárs tanításai világították meg útját. 1949-ben nagy kitüntetés érte, megkapta a Kossuth-díjat.

1950-ben került a Szegedi Tudományegyetem Történeti Intézetébe és munkatársaival vállvelve harcolt az egyetemen még fellelhető és mérgező lelünt világ maradványai ellen, nap, mint nap harcolt az újért, önmaga új emberré kovácsolásáért is. Éles szemmel bírálta és segítette a karon folyó munkát és nem félt attól, ha őt bírálat éri.

A nagygyűlésen Karácsonyi elvtárs felszólalásában többek között ezeket mondta:

— „A felszabadulás után tanár lettem. Néhány rövid év és aki azelőtt nem is remélhettem, hogy akár az elemi iskolában is tanítsak, főiskolán adtam elő, tudományos intézetbe, majd ide az egyetemre kerültem. A Horthy-rendszer nem, hogy nem becsülte munkámat, de igénybe se vette, azt se vette észre, hogy egyáltalán élek." — Majd így folytatta:

— „Éreztem teljes súlyát a jelenkori kapitalizmus alaptörvénye működésének, s tudni fogom, hogyan harcoljak pártunk vezetésével a szocializmus gazdasági alaptörvényének maradéktalan érvényesüléséért. Mint pedagógus jól tudom és tanítványaimban is igyekszem tudatosítani, hogy a nevelés politikai tevékenység. A mi kezünkben van letéve, s majdan az övékébe lesz letéve a kommunizmus új parancsnoki karának, szakembereinek, öntudatos, bátor, kiválóan képzett, a marxizmus-leninizmus tudományával felvértezett, hazájukat minden áldozatra készen szerető kádereinek kiformálása."

Karácsonyi elvtárs vetése már érik. Ez évben, s a következő években egymás után hagyják el az egyetemet tanítványai, kezükben a diplomával és a kinevezéssel.

Karácsonyi elvtárs azok közül való, akik méltók a nép szeretetére. További lelkiismeretes és becsületes munkájával maradjon mindig méltó azok szeretetére és megbecsülésére, akik őt most képviselőjüknek választják.